

Flygtningenævnet har [i foråret] 2014 stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag på at meddele den iranske statsborger [ansøgeren] asyl. Ansøgeren, der er etnisk kurder og sunnimuslim, er født i 1992 i al-Tash-flygtningelejren i Irak. I 2003 flyttede han med sin familie til Zarayan ved Sulaimaniya. Omkring fire år senere flyttede familien til Barika-lejren i Nordirak, hvor familien boede indtil ansøgeren i [sommeren] 2013 rejste til Danmark, hvor en af hans brødre i 2010 havde fået asyl.

Som begrundelse for Flygtningenævnets afgørelse i 2014 er blandt andet henvist til, at flertallet i nævnet ikke kan lægge til grund, at ansøgeren har været politisk aktiv i bare nogen grad. Flertallet bemærker herved, at ansøgeren har oplyst, at han først blev medlem af PAK tre måneder inden udrejsen, samt at medlemskabet skyldtes, at han ønskede at spille fodbold i partiets sportsafdeling. Flertallet kunne endvidere ikke lægge til grund, at ansøgerens fader havde været politisk aktiv.

Efter at FN's Menneskerettighedskomiteé har fremsat kritik i udtalelse af 13. oktober 2015 har Flygtningenævnet genoptaget behandlingen af sagen.

Ansøgeren har [i] april 2016 forklaret, at han har hjulpet PAK med en række praktiske forhold både før og efter, at han blev medlem af partiet. Han har blandt andet talt med andre om partiet og sørget for, at partimøder kunne forløbe hensigtsmæssigt. Ansøgerens fader har i mange år været medlem af KDPI, og ansøgeren har ad flere omgange fremlagt kopier af faderens medlemskort og kvitteringer for kontingentbetaling. Ansøgeren har sammen med sin fader som tilskuer deltaget i KDPI-møder, der har været transmitteret og genudsendt flere gange i kurdisk tv. Ansøgeren har selv set udsendelsen, hvor han kunne genkende både sig selv og sin fader. Ansøgeren har også en broder og farbroder i Barika, der er medlem af KDPI. Faderen har været aktivt medlem af dette parti, men faderen har ikke fortalt ansøgeren, hvilke aktiviteter der nærmere har været tale om ud over, at faderen har deltaget i mange politiske møder både i al-Tash, Zarayan og Barika.

Spørgsmålet om, hvorvidt iranere fra al-Tash og Barika kan forventes at blive udsat for forfølgelse, hvis de sendes til Iran, er behandlet flere steder i danske baggrundsoplysninger.

Udenrigsministeriet har i notat af 18. marts 2011 anført: ”Repræsentanten fra IOM [International Organization for Migration] oplyste, at IOM ikke aktuelt er involveret i at repatriere/facilitere tilbagevenden fra Irak for iranske kurdere. UNHCR måtte være den naturlige kilde. Men emnet havde været på dagsordenen længe for de iranske myndigheder, da lejrene i Irak skulle tømmes, og der foregik uden tvivl i det stille tilbagevenden. Repræsentanten udtrykte videre, at med den lange tid, der var gået, var der ikke grund til at tro, at de hjemvendte iranske kurdere alene som følge af deres tilbagevenden udsattes for repressalier og overgreb. Repræsentanten henviste til, at det måske var muligt at indhente informationer på den irakiske side af grænsen, idet lokale myndigheder og organisationer måtte formodes at være involveret i repatrieringen.

Repræsentanten fra ICRC [International Committee of the Red Cross] oplyste, at ICRC ikke har nogen aktuel viden om repatriering/tilbagevenden for iranske kurdere. Der blev henvist til UNHCR. Repræsentanten påpegede, at der foregik en screening af MKO-medlemmer [Mojahedin-e-Khalq Organization], og disse syntes ikke at have myndighedsproblemer ved deres tilbagevenden. Ingen syntes længere at være særligt interesseret, og så meget desto mindre grund var der til at tro, at etniske kurdere ville få myndighedsproblemer ved deres blotte tilstedeværelse i Iran. Hvis der var tale om problemer, måtte det snarere formodes at være af familiemæssig og social karakter.

Repræsentanterne fra udvalgte vestlige ambassader var ikke i stand til at belyse spørgsmålene.

Den juridiske kilde oplyste, det ikke var muligt at belyse spørgsmålene, idet kilden ikke havde de fornødne kilder. Kilden oplyste dog, at uanset der foregik myndighedskontrol overfor iranske kurdere, der ønskede at vende hjem, dokumentere statsborgerskab, ansøge om identitetspapirer, etc. var der næppe grund til at tro, at de pågældende, som situationen er i dag, alene i kraft af deres tilbagevenden ville blive udsat for overgreb eller repressalier.”

Det fremgår af Udlændingestyrelsens, Landinfos og Dansk Flygtningehjælps rapport af februar 2013: ”Iran – On Conversion to Christianity, Issues concerning Kurds and Post 2009 Election Protestors as well as Legal Issues and Exit Procedures”, samt af Udlændingestyrelsens og Dansk Flygtningehjælps rapport af september 2013 ”Iranian Kurds: On conditions for Iranian Kurdish Parties in Iran and KRI, Activities in the Kurdish Area of Iran, Conditions in Border Area and Situation of Returnees from KRI to Iran – 30 May to 9 June”, at tidligere aktive modstandere af det iranske regime, herunder medlemmer af oprørsbevægelsen Mujahedin-e Khalq Organisation (MKO), er vendt tilbage til Iran. Det fremgår videre af førstnævnte rapport s. 47, at: ”The ICRC in Iran informed the delegation that the organization is not involved in return of former Iranian refugees of Kurdish origin from Northern Iraq to Iran. ICRC is facilitating the voluntary repatriation to Iran of former ex-MKO members from Iraq. Once home, they have the option of periodic follow-up visits from a local returnees’ organization. Since 2003, 600 MKO-members have repatriated out of which ICRC has assisted 200.”

I rapporterne omtales endvidere en række navngivne kilder vedrørende kurdere fra al-Tash mv. En kilde omtaler en person, der vendte tilbage til Iran efter at have arbejdet for Komalah i Irak. Vedkommende blev efterforsket i en periode og kunne herefter påbegynde et normalt liv i Iran. En anden kilde omtaler, at flere Komalah-aktivister blev udsat for efterforskning efter, de vendte tilbage til Iran. Nogle blev fængslet, men de fleste blev ikke tilbageholdt. En tredje kilde opgør antallet af Komalah-medlemmer, der er vendt tilbage til Iran i de sidste 30 år, til 15.000. En kilde mener, at al-Tash-flygtninge uden politisk tilknytning vil kunne vende tilbage til Iran, mens personer med politisk tilhørsforhold kan forvente problemer.

Flere andre kilder peger på, at de iranske myndigheder vil betragte personer fra lejrene med skepsis og vil mistænke dem for at have tilknytning til de kurdiske partier, som har stor indflydelse i lejrene. En enkelt kilde anfører, at en repatriering til Iran vil være farlig, og at selv flygtninge fra al-Tash, der ikke har været politisk aktive, vil blive betragtet som værende mod det iranske regime. Fælles for sidstnævnte kilder er, at de ikke har konkret viden om personer, der er vendt tilbage til Iran.

I rapporterne er endvidere omtalt udtalelser fra vestlige ambassader. Ingen af ambassaderne har oplysninger om personer, der fra lejrene i Irak er taget tilbage til Iran. Ambassaderne antager, at sådanne personer ved indrejse i Iran må forvente at blive afhørt, og at en sådan tilbagevenden må antages at være meget vanskelig. Det bemærkes, at det iranske styre tager kurdisk separatisme meget alvorligt, at det iranske efterretningsvæsen har en stærk tilstedeværelse i Nordirak, samt at personer fra lejrene vil blive forbundet med de kurdiske partier. En ambassade vurderede, at en sådan tilbagevenden var meget risikabel. En tilbagevenden vil være ”Jepardy”. Heller ikke denne ambassade var bekendt med konkrete eksempler på personer, der var vendt tilbage til Iran.

Flygtningenævnet er ikke bekendt med væsentlige nyere oplysninger, der giver grundlag for en revision af anførte baggrundsoplysninger.

Nævnet finder på den baggrund ikke anledning til at ændre praksis, hvorefter den omstændighed, at en ansøger er født og opvokset i al-Tash ikke er tilstrækkeligt til, at det alene af den grund kan antages, at ansøgeren i Iran vil blive udsat for forfølgelse eller overgreb.

Der må således i hver enkelt sag foretages en nærmere vurdering med udgangspunkt i den pågældende ansøgers konkrete forhold og i den forbindelse foretages en konkret vurdering af, hvilken reaktion, der herefter må forventes fra de iranske myndigheder, hvis ansøgeren sendes til Iran.

En nyere udtalelse af 12. august 2015 fra FN's Menneskerettighedskomiteé (communication no. 2426/2014) er ikke i strid hermed. Komiteén har i præmis 6.3 til 6.6 anført følgende:

”The Committee further notes the author’s statement that decisions by the Danish Refugee Appeals Board are not subject to appeal and that therefore domestic remedies have been exhausted. This has not been challenged by the State party. Therefore, the Committee considers that domestic remedies have been exhausted as required by article 5, paragraph 2 (b) of the Optional Protocol.

The Committee notes the author’s allegation that his return to Iran would put him at risk of being subjected to torture. The author bases this allegation on the fact that he was born and raised in Al-Tash refugee camp in Iraq - which he claims to be connected to PDKI, on his participation in PDKI meetings and cultural events, and on his family’s past engagement with the party.

The Committee notes that the Danish Refugee Appeals Board thoroughly examined the author’s claim and considered his personal and family circumstances, as well as the general situation of Iranian Kurdish refugees in Iraq, including from the Al-Tash refugee camp, and their return to Iran, and it concluded that the author’s personal background and activities could not justify a risk of persecution and that his family’s political activities had ceased in 1979. The RAB further considered that the author had provided divergent statements regarding his family’s activities after 1979, which had undermined his credibility on this issue. On the basis of all the above, the RAB concluded that it would be improbable that the author would be at an actual and personal risk of persecution by Iranian authorities if returned to Iran.

The Committee recalls that it is generally for the organs of States parties to examine the facts and evidence of the case, unless it can be established that the assessment was arbitrary or amounted to a manifest error or denial of justice. The author has not explained why the decision by the RAB would be contrary to this standard, nor has he provided substantial grounds to support his claim that his removal to Iran would expose him to a real risk of irreparable harm in violation of article 7 of the Covenant. The Committee accordingly concludes that the author has failed to sufficiently substantiate his claim of violation of article 7 for purposes of admissibility and finds it inadmissible pursuant to article 2 of the Optional Protocol.”

Efter fornyet behandling af sagen finder et flertal i Flygtningenævnet ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at både han og faderen er medlem af henholdsvis PAK og KDPI, samt at de i et vist omfang har været aktive for deres respektive partier. Karakteren af faderens aktiviteter er forbundet med usikkerhed, og ansøgerens aktiviteter har været relativt begrænsede og har alene fundet sted i en periode på under et år og har blandt andet været motiveret af ansøgerens ønske om at spille fodbold i partiets sportsafdeling. Flertallet lægger videre til grund, at også andre fra ansøgerens familie i Nordirak er medlem af KDPI. Flertallet har ved troværdighedsvurderingen blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren efter disse medlemmers opfattelse er fremtrådt troværdigt under nævnsbehandlingen, og at han har kunnet besvare nævnets opfølgende spørgsmål sikkert og

overbevisende. Flertallet finder endvidere, at der har været en vis sammenhæng mellem ansøgerens forklaringer som refereret af Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet.

Herefter, og ikke mindst henset til, at både ansøgeren og hans fader antages at have været egentlige medlemmer af PAK og KDPI samt været aktive for disse partier, finder flertallet – uanset at det ikke kan lægges til grund, at der har været tale om særligt intensive eller profilerede aktiviteter – ikke at kunne bortse fra, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i nærliggende risiko for at blive identificeret som kurdisk modstander af det iranske regime og herefter vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse. I vurderingen heraf indgår, at ansøgeren ikke taler farsi, samt at der ikke er grundlag for at tilsidesætte hans oplysninger om, at han ham bekendt ikke har familie i Iran, og at han ikke kender nogle i dette land. Han er endvidere ikke i besiddelse af nogen form for identifikationspapirer bortset fra sit medlemskort fra PAK.

Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.